

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een blad afzonderlijk, 20 centimes.
De aankondigingen, per drinkregel, 15 centimes.
De reclamen, per drinkregel 25 centimes.

De Postryder verschijnt s'lijndags, s'zaterdag en s'zondag.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLIER, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeurs.
Alle toezending van brieven, annonces, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

TONGEREN, DEN 21 DECEMBER.

ONDERSCHRIJVINGEN voor het pauselijk leger.

Bedrag der vorige lijsten,	1164,45
Een jufvrouw van Genoels-Elderen,	5,00
Een onbekende van Tongeren,	1,00
M. N.-H. Vandijk, pastoor te Rixingen,	40,00
M. Maes, pastoor te Haren,	7,50
M. De Garnier, pastoor te Overrepen,	10,00
Drie onbekenden van Genoels-Elderen,	15,00
Eene arme dienstmeid van Vechmaal,	1,00
Willem Vrancken, van Sluizen,	5,00
Een onbekende van Millen,	10,00
—	
Ontvangen door M. den deken :	
Een onbekende,	5,00
M. Bormans, pastoor te Henis,	10,00
Mej. Bormans, id.	3,00
M. Derie, kapelaan in O.-L.-V. kerk te Tongeren,	10,00
M. Meyers, pastoor te Otrange en zijne familie,	20,00
M. Joachim Meesen, van Tongeren, zijn echtgenoot en zijn zoon,	10,00
Onbekenden van Tongeren,	2,00
Een onbekende id.	2,00
Eenige congreganten van het derde orde van den H. Franciscus van Tongeren,	5,50
M. Kerckhofs, pastoor te Neerrepen,	10,00
Totaal, fr. 1306,45	

Deze som is gestort geworden in handen van het provinciaal Comité van Limburg. De onderschrijvingslijsten blijven voortdurend open.

Het kerkhof en de vrijdenkers.

De schending der kerkhoven is een dier menigvuldige listen welke de vrijdenkers gebruiken om hunne goddeloosheid voort te zetten.

Als men de oogen werpt op ons land, dan ontdekt men in alle staten en ouderdom die aanhoudende werking der goddeloosheid om den godsdienst uit de harten der Belgen te rukken.

Het eerste onderwijs der kinderen, waar de grondslag der godsdienst en der deugd gelegd wordt, gelijk de hoogere opvoeding moet hun toebehooren. Daarom richten zij met 's lands penningen openbare scholen op, plaatsen aan die hoofd onverschillige of goddelooze meesters, verplichten de afhanke-

lijke ouders er hunne kinderen naar toe te zenden, en begunstigen die gestichten door buitengewone onderstand en bijlagen; terwijl zij door hunne schandige schriften de kristene scholen en onderwijzers onophoudend lasteren en vervolgen.

Door deze middelen zijn zij reeds verzekeerd van de hun toevertrouwde jongheid in goddeloosheid op te kwikken; maar dat is niet genoeg: de volwasse man mag hen ook niet ontsnappen en te diep einde schrijven zij boeken en gazetten, geven openbare geloofsverderende conferentiën, vormen societiteiten van vrijdenkers, geven geld en ambten aan hunne aanhangers en spotten overal met godsdienst en kerk.

Gelukkiglijk vinden zij onderweg vele hinderpalen aan de voortplanting hunner bedervende leeringen; namelijk de onbetwistbare uitmuntendheid der kristene scholen, den vurigen ijver der geestelijke herders, het diep ingeworteld godsdienstig gevoelen des volks en zijnen heiligen eerbied voor het gewijde kerkhof.

Ja, vele vaders en zonen, zouden misschien, door hante beloften en verlokels verleid, openbaar vaarwel zeggen aan hunne kristene plichten, zoo zij na hunne dood tot straf hunner lafhertigheid door de kerkelijke wetten niet beroofd wierden van de *ouderlijke* begrafenis.

Inde daad, welke droefheid, welke oer voor de overledene familie, eenen vader, eenen broeder te zien heen dragen naar eene afzonderde begrafenis plaats, verwijderd van de grafstedes van jonggestorvene kinderen of broeders! welk hartzeer voor eenen geloofsverzakenden vader of zoon, en te zelve tijd welke teugel tegen alle verrijdenis, te denken dat zijne stoffelijk e overblijfsels zich niet zullen mengen met de asch eener dierbare gade of teergeliefde kroost!

Neen, al had hij ook greene andere reden dan te moeten gescheiden blijven van de heilige rustplaats zijner kristene familie, hij zal aan zijn geloof noch aan deszelfs belijdenis niet verzakken.

Het *gewijde kerkhof*, ziedaar een groote hinder aan de voortzetting des ongeloofs, en daarom zal en moet hij verdwijnen!

Zegt nu aan de vrijdenkers: gij begaat eene heiligschending, gij troetsent den wil der groote menigte der Belgen, gij werpt omver de grondwet des lands; niets kon hen wederhouden, het *kerkhof* moet verdwijnen als een hinderpaal aan hunne booze inzichten.

Het was dus wel niet reden dat men onlangs

met acht honderd duizend aanvragen, de Kamers der volksvertegenwoordigers kwam smeken van door eene rechtvaardige wet dien aanval der vrijdenkers te keer te komen.

Maar wat hebben die smekingen uitgewerkt? Ons liberaters gouvernement, welk zich handden en voeten gebonden aan de goddeloosheid overgeleverd heeft, bevindt zich thans onwillig of onbekwaam van aan de billijke vraag des volks recht te doen; en, binnen korten tijd, zullen geloovigen en ongeloovigen, kristenen en *vrijdenkers* ondereen gesmeten worden op een algemeen *dooden veld*!

Ontslag van M. Michiels, Burgemeester van Tongeren.

Wij meenen aan onze lezers eenige woorden uitleggingschuldig te zijn, aangaande het ontslag van M. den burgemeester dat wij verleden donderdag reeds aangekondigd hebben.

In de zitting van woensdag ontving de gemeente-raad mededeeling van het koninklijk besluit waardoor het reglement over het stadskerkhof vernietigd wordt.

Aangezien de diepe ontroering welke het koninklijk besluit in onze bevolking te weeg gebracht heeft, nam M. Perreau het woord om aan M. den burgemeester te vragen welke grondstelsels hij voornemens was te volgen in zake van begrafenissen. M. Perreau deed het belang der zaak uitschijnen ten opzichte der godsdienstige gevoelens der bevolking.

Na deze interpellatie nam M. de burgemeester het woord; hij vroeg of de leden van den raad volherden in de denk wijze welke zij te kennen gegeven hebben bij de stemming van het reglement. Daar de raad met 9 stemmen tegen 1 verklaarde zijne eerste grondstelsels te willen getrouwe blijven, zoo heeft M. Michiels verklaard dat hij zijn ontslag gaf en aan eenen opvolger de zorg liet om den wil van den raad uit te voeren.

Schoon wij betreuren dat M. Michiels in de kwestie van het kerkhof de denk wijze van het ministerie aangenomen heeft, moeten wij toch goedkeuren dat hij zijn ontslag als burgemeester heeft gegeven.

M. Michiels was gekozen door de katholieke meerderheid der kiezers van Tongeren. In de tegenwoordige omstandigheden waar zijne persoonlijke denk wijze in strijd is met de gevoelens van bijna al zijne medeburgers, kon hij zijn ambt niet meer vervullen zonder de godsdienstige overtuigingen der gansche tongersche bevolking te kwetsen. Hij heeft zulks begrepen en zijn ontslag gegeven.

toen de klepperman ons kwam verzoeken, de gelagkamer te onttruimen, rezen er andere en ernstiger gedachten in mij op en volgde ik al peinzende de kleine Charlotte, die mij met eenen blaker in de hand vooring.

Wij klommen den trap tot aan de derde verdieping op. Charlotte gaf mij het licht over en wees mij eene deur aan. Daar is de kamer, zegde zij, zich haastende om weg te komen.

Ik opende de deur. De groene kamer was eene kamer zooals men ze in alle herbergen vindt: de zoldering was heel laag en de bedstede heel hoog. Met een enkelen blik doorzag ik het vertrek en sloop toen naar het raam; er was bij Fledermaus nog niets te zien, alleen brandde er achter in een groot, somber vertrek een lichtje, ongetwijfeld een nachtlucht. Heel goed, zegde ik bij mij zelve, terwijl ik het gordijn dichtschooft, ik heb den tijd wel.

Ik maakte mijn pakje los, zette eene vrouwenmuts met breede linten op, nam een stuk kruit in handen en ging voor den spiegel staan om mij zelve rimpels te geven. Dit werk hield mij een goed uur bezig. Maar toen ik den japon aange-trokken en den grooten doek omgeslagen had, begon ik haast bang van mijn zelve te worden; het was Fledermaus, die mij uit den spiegel aankeek. Op dit oogenblik riep de klepperman het uur van elven. Ik nam de ledop, die ik had meegebracht spoedig in handen, trok deze insgelijks dergelijke kleeren aan als die het helsec wijf droeg, en schoof de gordijn half open.

Zeker had, na al wat ik van die oude gezien had, hare helsec list, hare voorzichtigheid, hare behendigheid, niets mij vrees moeten aanjagen, en toch was ik bang. Dat licht, hetwelk ik in hare kamer gezien had, dat onbewegelijke licht wierp toen zijne flauwe stralen op de pop, die den boer uit Nassau moest voorstellen. Deze zat op de hurken met het hoofd op de borst gebogen, met zijn grooten hoed in zijne oogen gedrukt,

Wij kunnen niet eindigen zonder de meerderheid van den gemeente-raad geluk te wenschen over de waardige en deftige houding welke zij in deze zaak getoond heeft. De dwingelandij van het liberater ministerie kan wel is waar zonder rijm of rede de rechtmatige besluiten van den raad vernietigen doch de beslissing van den gemeente-raad van Tongeren zal aan het gouvernement bewijzen dat de gemeente-vrijheid geen ijdel woord is en dat men niet overal gereed staat om zich in het stof te vernederen voor de liberale overheersching.

Kamer.

M. Van der Stichelen, minister van openbare werken heeft eene zware verkondheid opgedaan, welke hem dwong te huis te blijven, zoodat de discussie op het postregiem niet is kunnen voortgezet worden.

De verslaggever der centrale sectie, M. Van Humbeek, heeft het rapport neêrgelegd, waarbij het jaarlijksch contingent van het leger, voor 1868 op 10,000 man wordt bepaald, dat is het cijfer der vorige jaren. Daaruit mag men echter niet opmaken dat het gouvernement van zijne 3000 man vermeerdering, voor goed heeft afgezien; het geschiedt enkel, opdat de aanstaande rekruteering voor het volgende jaar op eene regelmatige wijze zou gebeuren. Maar later zal de Kamer over het cijfer van 13,000 man uitspraak te doen hebben.

De 25 millioen voorloopige kredieten, door het gouvernement voor de departementen van oorlog, binnenlandsche zaken en openbare werken aangevraagd, werden met 79 stemmen tegen 8 toegestaan.

De tegenstemmers waren MM. Coomans, David, De Coninck, de Laat, Gerrits, Jacobs, Hayerz en Reynaert.

Wat de verdeling dezer kredieten betreft, dezelve is berekend op drie maanden. M. Coomans deed opmerken, dat de somme van 9 millioen, voor het departement van oorlog bestemd, het vierde gedeelte van dit budget overtrof; hij heeft er diensvolgens op aangedrongen dat, vóór de stemming van het budget, de uitgaven dit vierde gedeelte niet zouden te boven gaan. In afwezigheid van den minister van oorlog, heeft M. A. Van den Peereboom niet gearzeld, die belofte af te leggen. Waarom zou hij ook aarzelen? Beloven is toch zoo gemakkelijk!

Vervolgens heeft de Kamer zich met de gewijzigde artikelen van het wetsontwerp op de rechterlijke inrichting bezig gehouden.

met slaphangende armen, en scheen in wanhoop gedompeld te zijn.

De duisternis liet niet toe, iets anders te zien dan de omtrekken der figuur; alleen het roode vest en zes groote knoppen kwamen uit de duisternis te voorschijn; maar 't was de stilte van den nacht, 't was de volstrekte roerloosheid van die pop, 't was dat somber voorkomen dat zich met eene ongehoorde macht van de verbeelding des toeschouwers moest meester maken. Hoe zou het dan met dien eenvoudigen buitenman gegaan zijn als hij dit zoo onverhoeds gezien had? Hij zou van schrik verstijfd zijn, — hij zou het gebruik van zijnen vrijen wil verloren hebben en de zucht tot navolging zou het overige hebben gedaan.

Nauwelijks had ik de gordijn weggeschoven, of ik zag Fledermaus voor haar raam op den uitkijk staan. Zij kon mij niet zien. Ik deed het raam zachtjes open, ook het raam aan den overkant ging open; daarop scheen de pop laagzaam in de hoogte te rijden en naar mij toe te komen, ik ging er op af, nam in de eene hand mijn licht en stiet met mijne andere het raam open.

De oude stond tegenover mij: want van schrik verstijfd, had zij hare pop laten vallen. In ons beider blikken stond hetzelfde afgrijzen te lezen. Zij stak hare hand uit, ik stak mijne hand uit; hare lippen bewogen zich en ik bewoog de mijne: zij slaakte een diepen zucht en ik deed hetzelfde.

Het is mij niet mogelijk, dit tooneel in al zijne verschrikkelijkheid af te teekenen. Onze toestand grensde aan krankzinnigheid! Er had eene worsteling plaats tusschen twee willen, tusschen twee herten, tusschen twee herten, waarvan het eene het andere wilde vernietigen, en in dien strijd behield ik de overhand; de slachtoffers stonden mij in die worsteling ter zijde.

Na gedurende eenige oogenblikken al de bewegingen van Fledermaus nagevolgd te hebben, haalde ik eene koord van onder mijnen japon te

De herberg de vette os.

UIT HET DAGBOEK VAN EEN LANDSCHAPSMILDER.

(Vervolg en einde)

Hoe had die Fledermaus, dat afschuwelijke schepsel, het bestaan van zulk eene onveranderlijke natuurwet kunnen vermoeden? Hoe had zij het middel kunnen vinden om deze tot de verzadiging van haren bloeddorst aan te wenden? Dat kon ik niet begrijpen, dat ging al mijne bevattingskracht te boven; maar zonder langer over dit geheim na te denken, besloot ik onmiddellijk, die noodlottige wet tegen haar zelve te keeren en de oude vrouw in hare eigen strikken te vangen; zoo vele onschuldige slachtoffers schreeuwden luid om wraak!

Ik ging er dus op uit. Ik liep de huizen van al de oudkleerkoopers van Neurenberg af, en kwam s'avonds met een groot pak onder den arm aan de herberg der drij opgehangenen. Nickel Schmidt kende mij reeds sedert vele jaren; ik had zijne vrouw, eene dikke tante, vroeger geportretteerd.

— Wel, mijnheer Christian! riep hij uit, terwijl hij mij de hand schudde, waaraan heb ik het genoegen te danken u hier te zien!

— Beste mijnheer Schmidt! ik zou heel geernd den nacht in die kamer doorbrengen.

Wij stonden voor de deur der herberg, en ik wees hem naar de groene kamer. De goede man zag mij met een wantrouwend gezicht aan.

— Och! wees maar niet bang, zegde ik tot hem, ik heb geen plan om mij op te hangen.

— Dat wil ik hopen! dat wil ik hopen! want ronduit gezegd, het zou mij spijten, — zoo'n verdienstelijk kunstenaar. — En wanneer verlaagt zij die kamer te betrekken, mijnheer Christian?

— Van avond.
— Onmogelijk, zij is bezet.

— Mijnheer kan die kamer onmiddellijk betrekken, deed zich eene stem achter ons hooren; ik ben er volstrekt niet op gesteld.

Wij keerden ons verwonderd om. Het was de boer uit Nassau, met zijn grooten hoed op het hoofd en zijn stok, waaraan zijn pakje hing, over den schouder. Hij had van de drij menschen, die zich opgehangen hadden, gehoord en trilde van woede.

— Kamers zooals die van u! riep hij al stotterende uit, maar... maar 't is een moord, zeg ik; gij verdient naar de galeien gestuurd te worden!

— Wacht eens, wacht eens! bedaar wat zegde de herbergier, gij hebt er toch goed geslapen.

— Bij geluk, antwoordde de boer, had ik, voor dat ik te bed ging, mijn avondgeden gedaan. Had ik dit verzuimd, waar zou ik nu dan zijn? waar zou ik nu dan zijn?

En hij liep met gebalde vuisten weg.

— Welnu zegde de herbergier Schmidt verwonderd, de kamer is onbezet, maar pas op, dat gij mij geene poets bakt.

— Ik heb eerder reden om bang te zijn, dat men mij eene poets zal bakken mijnheer Schmidt!

Ik stelde mijn pakje aan de meid ter hand en begaf mij voorloopig naar de gelagkamer. Ik was in lang zoo kalm niet geweest: ik gevoelde mij zoo gelukkig dat ik nog op de wereld vertoefde. Na zooveel verveelge pogingen was ik mijn doel nabij; mijn gezichtleider scheen opgeklaard en ik weet niet, welke vreeselijke macht mij staande hield. Ik stak mijne pijp en en luisterde met den ellehoop op de tafel leunende en met een pintje wijn voor mij, naar het koor uit *Freyschütz* dat door een troep Bohemers uit het Schwarzwald aangeheven werd. De trompet, de walddoorn, de hobo deden mij beurtelings in onbestemde mijmeringen verzingen en somtijds, als ik uit mijne gepeinzen ontwaakte en naar de horlogie zag, vroeg ik mij zelve in allen ernst af, of wat er om mij gebeurde ook een droom was. Maar